

Laia Aguilar, amb
Ada Castells a la
llibreria Laie
JOSEP LOSADA

WOLFGANG
Laia Aguilar
Editorial: Columna
Barcelona, 2017
Pàgines: 256
Preu: 14,90 euros

Laia Aguilar **Narradora**

“Som extraordinaris i esquerdatats alhora”

Laia Aguilar s'ha posat en la pell d'un nen superdotat que ha d'aprendre a superar un trauma. El personatge ho fa a través del piano i gràcies a la relació amb un pare que fins aleshores no coneixia. *Wolfgang* (Columna) va ser triada per un grup de joves de 14 a 16 anys per guanyar el premi Carlemany per al Foment de la Lectura d'Andorra. El desig de l'autora és que aquesta història d'emocions serveixi perquè els adolescents s'engresquin amb el plaer de llegir.

Wolfgang és un superdotat d'onze anys que es creu millor que la resta del món. Com t'ho vas fer per crear un ser tan singular?

Primer vaig tirar milles tota sola. Sempre m'han interessat els personatges diferents i incompresos. Rere l'alt quocient d'intel·ligència, el Wolfgang amaga un maldestre emocional que esclata en ràbia i inconformisme. Després em vaig adonar que havia construït un personatge tan extrem que em caldria l'assessorament

d'un especialista, per això vaig recórrer a una psicòloga que treballa amb superdotats.

Una de les gràcies del personatge és que té un vocabulari propi.

Ell anomena esponges la gent que considera poc intel·ligent perquè l'esponja és l'animal menys intel·ligent del món aquàtic. També els diu sota cent i en parla amb sorna. L'humor és un element essencial. El sarcasme és l'escut que té per protegir-se d'un món que li és tan aliè.

L'altra protecció és el piano, via de fuga.

Sí, havia de tenir alguna virtut i vaig pensar en la música, en lloc de les matemàtiques, perquè jo vaig estudiar-ne de petita. També és una bona via per demostrar les emocions sense expressar-les.

De fet, el Wolfgang és bastant patata amb això de les emocions.

Té un bloqueig.

I desvelar-ne el motiu és un dels al·licients per continuar llegint. Tu ja el sabies abans

de posar-te a escriure?

No. Sabia que ell faria una gran descoberta, però vaig descobrir quina era quan ja havia escrit la meitat de la novel·la. Va ser com un clic i se'm va projectar tota l'escena dins del cap. Tinc la sensació que si ho planifiques tot, no acabes de gaudir de l'escriptura.

Això és oposat a la teva feina de guionista en què tot ha d'estar molt planificat. Vius el guió i la novel·la com a actes d'escriptura molt diferents?

En l'escriptura de guió no tens el marge de llibertat que tens en la literatura. És una feina col·lectiva i sotmesa a unes imposicions que et venen de fora, que si el productor vol menys personatges per abaratir les despeses, que no hi ha d'haver tants escenaris... A més, hi ha un coordinador de guions que opina i passa la tisora. En canvi, en la novel·la m'agrada fer el que em dona la gana. Això sí, reconec que del guió he heretat la part visual: he de veure l'escena.

Aquesta és una novel·la de personatge. Tenies clar que l'escriuries des del punt de vista del nen, encara que fos un nen tan rar?

Sí, la primera persona m'agrada molt i només ell podia ser el narrador del seu drama. A *Wolfgang* em va costar molt trobar la veu perquè havia de ser desafiant, però alhora despertar tendresa. També m'interessava abordar temes que no són fàcils, com el dol o la malaltia mental, que sempre m'ha interessat molt. En aquest món hi ha temes força silenciats. A més, tots tenim unes mancances a l'hora de mostrar les nostres febleses i emocions, encara que no arribem a l'extrem del Wolfgang. Pots ser extraordinari i esquerdat alhora, tots som així.

I per què tries un nen per explicar tanta complexitat?

M'interessa aquesta franja d'edat en què ja se t'acaba la infantesa i comences a intuir que no tot el que t'han explicat aparentment quadra.

També comences a detectar les mentides dels adults. La novel·la defensa la via de la veritat a l'hora d'educar.

Em sembla que és important parlar de tot i encara em sorprèn que en educació ensenyem tan poc a gestionar les emocions. Com més s'amaguen els problemes, més grans es fan. Els sentiments, per durs que siguin, s'han d'afrontar.

la novel·la 'Wolfgang' va guanyar el Carlemany perquè va agradar a un grup d'adolescents.

Sí, aquest llibre se'l llegiran a diferents escoles a l'ESO. El meu desig seria que els agradés prou perquè es convertissin en lectors. És molt trist que hi hagi tanta deserció lectora en aquesta edat.

Quan tenies 11 anys eres com el Wolfgang?

L'únic que tinc en comú amb ell és que jo també em sentia rara.

Quina era la teva raresa?

Era extremadament tímida.

Qui ho diria! *